

Naon ari Kaleresan? - Nomer Tilu

Jalan ka Emaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

Dina Injil Yohanes, pas saatos Dahar Peuting Pamungkas nepi ka Yesus angkat ka Taman Getsemani, aya hiji carita anu panjang ti pasal opat welas dugi ka ahir pasal tujuh welas. Kuring boga maksud ngabahas pasal-pasal ieu dina tulisan salajengna. Tulisan ieu mangrupa dadasar pikeun ngawangun panyangkeupan kana éta pasal-pasal. Dina hal garis reformasi sajarah Kristus, paguneman Kristus jeung murid-murid-Na dina éta pasal-pasal lumangsung pas saatos asupna anu jaya jeung pas saméméh salib. Yesus asup ka Yerusalem, tuluy ngayakeun dahar pamungkas-Na jeung para murid, teras carita ieu lumangsung, sarta satuluyna Anjeunna angkat ka Getsemani, jeung dina tengah peuting dina poé anu sarua Anjeunna ditangkep, sarta prosés tujuh léngkah anu ngantarkeun kana panyaliban mimiti lumangsung. Sacara nubuatan, Anjeunna jeung para murid aya dina posisi pas saatos camp meeting Exeter jeung pas saméméh Great Disappointment, dina hiji sajarah anu diwakilan ku gerakan bulan katujuh. Dina carita anu dimimitian pas saatos Dahar Peuting Pamungkas, hal anu kahiji anu diucapkeun ku Yesus nyaéta:

Ulah sina hate aranjeun guligah; aranjeun percaya ka Allah, percaya ogé ka Kami. Yohanes 14:1.

Ngaweruh yén hiji kuciwa anu gedé geus ngan sababaraha jam deui di hareup, Isa narékahan pikeun nguatkeun murid-murid-Na nyanghareupan krisis anu bakal datang. Garis nubuat anu nyumput di jero opat tanda wates anu ngawangun kajadian-kajadian anu dilambangkeun minangka tujuh guludug téh mangrupa sajarah tempat tilu léngkah ieu dina narasi Injil Yohanes lumangsung. Garis anu nyumput éta, di jero tujuh guludug, ngalambangkeun sajarah ti kuciwa anu kahiji nepi ka kuciwa anu panungtungan.

Sateuacan Yesus nyaritakeun ka maranéhna supaya hate maranéhna “ulah” nepi ka “guligah,” Yudas Iskariot geus ninggalkeun pésta tuang éta pikeun indit ka Sanhedrin pikeun katilu kalina, nyaéta nu panungtungan. Nalika manéhna ninggalkeun éta pésta tuang pikeun patepungna nu katilu, manéhna geus nutup mangsa kasempetan rahmatna.

Dina kontéks garis nu nyumput dina lambang tujuh guludug, asupna Kristus sacara kameunangan ngawakilan Seruan Tengah Peuting, tempat dua golongan panyembah ditepikeun. Tanda jalan tina hurup tengah dina basa Ibrani nu dipaké pikeun ngawangun kecap Ibrani “truth,” nyaéta hurup katilu welas tina alfabét Ibrani. Katilu welas ngawakilan pambrontakan, jeung minangka tanda jalan nubuat éta ngawakilan Seruan Tengah Peuting, tempat para parawan bodo ngawakilan hiji panyataan pambrontakan, sakumaha Yudas ogé dina mangsa tanda jalan asupna sacara kameunangan.

“Geus aya, sarta salawasna bakal aya, jukut daria di antara gandum, parawan-parawan bodo babarengan jeung nu wijaksana, maranéhna anu teu boga minyak dina wadah-wadahna jeung

lampu-lampuna. Aya hiji Yudas anu sarakah di jero garéja anu dibentuk ku Kristus di bumi, sarta bakal aya Yudas-Yudas di jero garéja dina unggal tahap sajarahna.” Signs of the Times, 23 Oktober 1879.

Nalika Yudas mulangkeun duit éta, ngaku kana panghianatanana ka Kayapas tuluy ka Kristus, sanggeus éta manéhna indit ngagantung dirina. Waktu manéhna ninggalkeun balé pangadilan, manéhna ngagorowok, ku kecap-kecap anu sarua pisan jeung anu ngagambarkeun kaayaan parawan bodo nalika maranéhna nyaradar yén maranéhna henteu meunangkeun minyak.

“Yudas ningali yén pamentana téh euweuh gunana, tuluy manéhna buru-buru kaluar ti balé bari ngajerit, Kasep teuing! Kasep teuing! Manéhna ngarasa yén manéhna moal sanggup hirup nepi ka ningali Yesus disalibkeun, sarta dina putus asa manéhna indit kaluar tuluy ngagantung dirina.” The Desire of Ages, 722.

Yudas ngagambarkeun hiji amanat Gorowok Tengah Peuting palsu ku cara “buru-buru kaluar ti aula bari ngagorowok, Geus kasép! Geus kasép!” Amanat éta salawasna nembongkeun dua golongan panyembah, sarta sakumaha dina sajarah Millerite para parawan bodo neruskeun kalakuanana sanggeus amanat Gorowok Tengah Peuting nu sajati datang kalawan amanat palsu. Ku kituna, dina sajarah Millerite urang boga gerakan anu milih William Miller jadi pamingpin, bari nampik amanat malaikat katilu sarta nentang rombongan leutik anu nuturkeun Kristus asup ka Tempat Nu Maha Suci.

“Pikiran sim kuring kabawa ka mangsa nu bakal datang, nalika tanda éta bakal dipasihkeun. ‘Lah, Panganten Lalakina sumping; geura maraneh kaluar rék mapag Anjeunna.’ Tapi sawatara urang bakal ngalalaworakeun neangan minyak pikeun ngeusian deui lampu-lampuna, sarta kalepatanana engké bakal kanyahoan ku maranéhna yén watak, anu dilambangkeun ku minyak éta, teu bisa dipindahkeun ka batur.” Review and Herald, 11 Pébruari 1896.

Waymark katilu tina sajarah nu disumputkeun ngalambangkeun pangadilan sarta dilambangkeun ku hurup panungtung dina alfabét Ibrani. Hurup éta nya éta “Tav,” sarta nalika ditulis wangunna sarupa jeung salib. Salib ngalambangkeun pangadilan.

Ti kuciwa anu pangheulana dina sajarah Millerite nepi ka Midnigh Cry, atawa ti hurup alpha nepi ka hurup katilu welas, aya hiji waymark anu ngagambarkeun hiji kurun waktu, anu diidentifikasi minangka waktu ngadagoan dina misil sapuluh parawan, hiji waktu ngadagoan anu ogé aya dina Habakkuk pasal dua. Ti Midnigh Cry, atawa hurup katilu welas tina pambrontakan, nepi ka kuciwa anu gedé, nya éta hurup panungtung dina abjad, aya ogé hiji kurun waktu anu disebut “gerakan bulan katujuh,” lain sabab éta lumangsung salila tujuh bulan, tapi sabab talatah Midnigh Cry nétélakeun yén Kristus bakal sumping dina poe kasapuluh bulan katujuh dina kalénder Yahudi, anu nya éta Poé Panebusan.

Kontéks pikeun narasi ti Yohanes pasal opat welas nepi ka pasal dalapan welas dimimitian dina hiji mangsa waktu anu ngalambangkeun gerakan bulan katujuh dina sajarah Millerite. Beurat utama narasi dina Injil Yohanes nyaéta nyiapkeun para murid pikeun krisis salib anu bakal datang (hurup “Tav”). Ku sabab éta, Kristus netélakeun yén ti pupusna-Na nepi ka Anjeunna naék ka Rama-Na sarta mulih deui, éta bakal jadi hiji mangsa kasedih, kateupastian, jeung kuciwa pikeun

para murid-Na. Saperti dina ciri-ciri nubuat tina sakabéh kuciwa anu kahiji anu digambarkeun dina kasaksian garis-garis reformasi, kuciwa éta ngalibetkeun hiji kaayaan anu ditimbulkeun ku teu maliré kana hiji bebeneran penting anu geus saméméhna diungkabkeun. Pupusna Kristus dina salib téh nya éta hiji bebeneran anu penting, jeung Anjeunna geus langsung nyarios ka para murid yén Anjeunna bakal disalibkeun sarta dihirupkeun deui, tapi krisis éta kacida gedéna, kacida ngageunjeungkeunana, nepi ka maranéhna poho kana naon anu sabenerna kudu dipikanyaho ku maranéhna.

“Waktu Kristus, Harepan Israél, digantung dina kayu salib sarta diangkat luhur sakumaha anu geus dipidangkeun-Na ka Nikodemus yén Anjeunna bakal kitu, harepan para murid paéh bareng jeung Isa. Maranéhna teu bisa nerangkeun éta perkara. Maranéhna teu bisa ngartos sakabéh anu geus dicaritakeun ku Kristus ka maranéhna ngeunaan hal éta ti heula.” Faith and Works, 63.

Beungbeurat tina sakabéh carita dina opat pasal Yohanes anu keur urang bahas téh nyaéta yén Isa keur nyiapkeun murid-murid-Na pikeun mangsa kuciwa anu bakal maranéhna alaman, dimimitian ti panyekelan Isa dina tengah peuting, nepi ka Anjeunna mulih sanggeus naék ka Rama-Na. Dina opat pasal Yohanes éta, mangsa nalika Kristus jauh ti murid-murid ngagambarkeun hiji mangsa nungguan. Sacara sajarah, mangsa waktu éta, anu ku sim kuring ditepikeun minangka mangsa nungguan, lumangsung sanggeus krisis salib. Dina opat pasal anu ku urang rék ditimbang ieu, éta sacara nubuat ngagambarkeun mangsa nungguan anu dimimitian ku kuciwa anu kahiji, lain sanggeus kuciwa anu gedé tina salib.

Naha ari kuring nyarankeun yén kuciwa panungtungan anu ku Kristus murid-murid-Na keur dipersiapkeun pikeun nyanghareupanana, téh ngalambangkeun kuciwa kahiji anu dina garis réformasi Kristus nyaéta pupusna Lasarus? Pataros ieu kudu diréngsékeun heula saméméh urang tiasa ningali carita dina opat pasal kitab Yohanes dina cahaya anu ngajaga bebeneran-bebeneran anu ayeuna keur dibuka segélna patalina jeung sajarah nu disumputkeun ngeunaan tujuh guludug.

Dina sajarah Kristus, jangka waktu antara pupusna jeung hudangna deui Lasarus saajar jeung mangsa tundana. Satuluyna Kristus angkat ka Yerusalem pikeun lebet-Na anu pinuh kameunangan. Dina Yohanes opat belas, Kristus keur nyarita ka murid-murid-Na dina konteks sajarah anu bakal janten gerakan bulan katujuh, anu dimimitian nalika mangsa tunda geus réngsé ku datangna pekabaran Teriakan Tengah Peuting anu ngainisiasi gerakan bulan katujuh.

Pikeun ngartos kumaha kecap Ibrani “bebeneran” netepkeun idéntifikasi sajarah nu disumputkeun anu geus dibuka tina sajarah simbolis tujuh guludug, diperlukeun analisis anu taliti kana amanat anu ku Kristus dina waktu éta dipasihkeun ka para murid-Na dina Yohanes pasal opat welas nepi ka pasal tujuh belas. Hiji conto ngeunaan patok jalan tina kuciwa anu gedé anu dipaké pikeun ngagambarkeun patok jalan tina kuciwa anu kahiji tiasa katingali dina pangalaman para murid dina jalan ka Emaus.

Anu ngeureunkeun waktos ngantosan dina sajarah Millerite téh nyaéta dibenerkeunana ramalan taun 1843 anu saméméhna gagal. Karya Samuel Snow dina ngamekarkeun amanat anu ngawanohkeun kana gerakan bulan katujuh, anu puncakna tungtungna dina Kakecewaan Agung,

bisa dilacak sacara sajarah ku nuturkeun tumuwuhna pamahaman Samuel Snow ngaliwatan tulisan-tulisanana anu dipedalkeun sarta panyampaian-panyampaian umumna anu ngarah ka pasamoan kémah Exeter. Koméntar anu diilhamkeun ngadeukeutan kana pamekaran éta ku cara anu béda tibatan saukur pamekaran sajarah tina amanat ahir Snow. Sister White ngawartosan ka urang yén amanat éta dipikawanoh nalika Gusti nyabut panangan-Na tina hiji kasalahan dina angka-angka dina bagan Habakkuk taun 1843.

“Kuring ningali umat Allah bungah dina pangharepan, ngantos-ngantos Pangéranna. Tapi Allah parantos netepkeun pikeun nguji maranéhna. Panangan-Na nutupan hiji kasalahan dina itungan mangsa-mangsa nubuat. Jalma-jalma anu ngantos-ngantos Pangéranna henteu manggihan kasalahan ieu, sarta jalma-jalma anu pangpinterna anu ngalawan kana éta waktu ogé gagal ningalina. Allah parantos netepkeun yén umat-Na kudu ngalaman hiji kuciwa. Waktuna kaliwat, sarta jalma-jalma anu parantos ngantos-ngantos Jurusalametna kalayan pangharepan anu bungah jadi sedih jeung leutik hate, ari jalma-jalma anu henteu mikanyaah kana nembongna Isa, tapi narima éta pangandika ku sabab sieun, bungah yén Anjeunna henteu sumping dina waktu anu diarep-arep. Pangakuan maranéhna henteu mangaruhan hate sarta henteu nyucikeun hirup. Kaliwatna éta waktu kacida merenahna pikeun ngungkabkeun hate-hate anu sapertos kitu. Maranéhna anu pangheulana malik sarta ngahina jalma-jalma anu sedih, anu kuciwa, anu saéstuna mikanyaah kana nembongna Jurusalametna. Kuring ningali hikmat Allah dina nguji umat-Na sarta méré ka maranéhna hiji ujian anu nyungsi nepi ka jero pikeun manggihan jalma-jalma anu bakal mundur sarta malik dina jam panggodaan.

“Yesus jeung sakumna pasukan sawarga melong kalayan asih jeung kanyaah ka jalma-jalma anu, kalawan pangharepan anu amis, geus lila ngarep-ngarep ningali Anjeunna anu dipikanyaah ku jiwana. Malaikat-malaikat ngalayang di sabudeureun maranéhna, pikeun nguatkeun maranéhna dina jam panyobaanana. Jalma-jalma anu geus ngalalaworakeun narima amanat sawarga ditinggalkeun dina poék, sarta murka Allah hurung ka maranéhna, ku sabab maranéhna henteu daék narima caang anu geus dikirimkeun ku Mantenna ti sawarga. Maranéhna anu satia, anu kuciwa, anu teu bisa ngartos naha Gustina henteu sumping, henteu diantep dina poék. Deui maranéhna ditungtun kana Alkitab maranéhna pikeun nalungtik mangsa-mangsa nubuat. Panangan Gusti dicabut tina angka-angka éta, sarta kasalahanana dijelaskeun. Maranéhna nempo yén mangsa-mangsa nubuat éta nepi ka taun 1844, sarta yén bukti anu sarua anu geus maranéhna kemukakeun pikeun némbongkeun yén mangsa-mangsa nubuat éta réngsé dina taun 1843, ngabuktikeun yén éta bakal tamat dina taun 1844. Caang tina Firman Allah nyorot kana kaayaan maranéhna, sarta maranéhna manggihan hiji waktu panundaan—‘Sanajan eta [eta tetenjoan] lila, antosan ku maneh.’ Dina kanyaah maranéhna kana datangna Kristus anu geuwat, maranéhna geus kaliwat nengetan panundaan tetenjoan éta, anu dimaksudkeun pikeun nembongkeun jalma-jalma anu sajatina ngadagoan. Deui maranéhna miboga hiji titik waktu. Sanajan kitu, kuring nempo yén loba di antara maranéhna henteu bisa hudang ngalampahkeun leuwih ti rasa kuciwana anu beurat, nepi ka miboga darajat sumanget jeung tanaga anu geus nandaan iman maranéhna dina taun 1843.”

“Setan jeung para malaikatna unggul ngalawan maranéhna, sarta jalma-jalma anu henteu kersa narima eta amanat muji dirina sorangan ku sabab pangadilan jeung hikmah maranéhna anu dianggapna jauh paningalna lantaran henteu narima eta kasasaran, sakumaha maranéhna

nyebutna. Maranéhna henteu sadar yen maranéhna keur nampik pituduh Allah ngalawan dirina sorangan, sarta keur digawé ngahiji jeung Setan jeung para malaikatna pikeun ngabingungkeun umat Allah, anu keur ngajalankeun amanat anu dikirim ti sawarga.”

“Para anu percaya kana ieu amanat ditindes di gereja-gereja. Salila sawatara waktu, jalma-jalma anu henteu daék narima amanat éta dicegah ku kasieun pikeun ngalaksanakeun parasaan hate maranéhna; tapi kaliwatna waktu ngébréhkeun parasaan maranéhna anu sajati. Maranéhna hayang ngabungkem kasaksian anu ku nu nungguan dirasa wajib ditepikeun, yén mangsa-mangsa nubuat éta manjang nepi ka taun 1844. Kalawan écés para anu percaya ngajelaskeun kasalahan maranéhna sarta méré alesan-alesan naha maranéhna ngarepkeun Gustina dina taun 1844. Jalma-jalma anu ngalawan maranéhna teu sanggup mawa bantahan naon baé ngalawan alesan-alesan anu kuat anu geus ditepikeun. Sanajan kitu, amarah gereja-gereja hurung; maranéhna geus nekad pikeun henteu ngadéngékeun bukti, sarta pikeun nutup kasaksian éta ti jero gereja-gereja, sangkan anu séjén teu bisa ngadéngéna. Jalma-jalma anu henteu wani nahan ti batur cahaya anu geus dipaparinkeun ku Allah ka maranéhna, dikaluarkeun ti gereja-gereja; tapi Yesus nyarengan maranéhna, sarta maranéhna pinuh ku kabagjaan dina cahaya pameunteu-Na. Maranéhna geus disiapkeun pikeun narima amanat malaikat anu kadua.” Early Writings, 235–237.

Sajarah anu kakara dipedar éta ngajelaskeun, di antarana, pangalaman tanggal 18 Juli 2020, nanging perkara anu ku sim kuring dipikahayang supaya ku aranjeun diperhatikeun nyaéta yén pamahaman anu dilambangkeun ku warta Midnite Cry sakumaha ditepikeun ku Samuel Snow dina pasamoan kémah di Exeter dilambangkeun lain ku padamelan sajarah Snow, tapi ku lampa panangan Gusti. Panangan-Na parantos nutupan hiji kasalahan, sarta nalika Anjeunna nyingkirkeun panangan-Na, kakara kaum Millerite tiasa ngartos kuciwa maranéhna, sarta ogé ngartos yén maranéhna parantos aya dina mangsa anu dilambangkeun minangka waktos nungguan.

Dicabutna panangan-Na mangrupa unsur anu kacida pentingna dina perkara para murid anu keur aya di jalan ka Emaus. Ieu ngalambangkeun ahir jaman anu dipikawanoh minangka waktu nungguan sarta dipungkas ku pangarti anu dilambangkeun ku amanat Midnigt Cry. Sanajan kitu, gambaran Emaus lumangsung sanggeus salib, anu ngalambangkeun Kaceuceub Agung, lain kuciwa kahiji dina pupusna Lasarus.

Jeung, tenjo, dua urang ti maranéhna indit dina poe éta kénéh ka hiji lembur anu ngaranna Emmaus, anu jarakna ti Yerusalem kira genep puluh stadia. Maranéhna silih caritakeun sagala perkara anu geus kajadian éta. Jeung kajadian, waktu maranéhna keur silih omongkeun jeung silih nalar, Isa sorangan ngadeukeutan, tuluy leumpang bareng jeung maranéhna. Tapi panon maranéhna kakeueum, nepi ka maranéhna teu wanoh ka Mantenna. Jeung Anjeunna nimbalan ka maranéhna, “Paguneman naon ieu anu ku maranéh keur silih tukeurkeun bari leumpang, nepi ka maranéh jadi susah hate?” Lukas 24:13–16.

Kecap “panon” dina petikan éta ngalambangkeun tetempoan, leuwih ti batan saukur organ panon anu sabenerna. Kecap “holden” hartina kakuatan. Para murid teu sanggup ngartos kana titingalian ngeunaan salib, sabab Kristus geus nutupan kamampuhan maranéhna pikeun ningali titingalian nubuat ngeunaan salib. Leungeun Kristus mangrupikeun lambang kakuatan-Na. Kasedihan anu

dipikawanoh ku Yesus ngawakilan kacida gedéna kuciwa maranéhna. Sanggeus aya paguneman salajengna ti para murid anu kuciwa éta, Kristus mimiti nyarios.

Tuluy anjeunna ngandika ka maranéhna, “Eh jalma-jalma bodo, jeung hate anu lalaunan pikeun percaya kana sagala anu geus diucapkeun ku para nabi: Naha Kristus teu kudu sangsara kana ieu sagala hal, tuluy asup kana kamulyaan-Na?” Jeung dimimitian ti Musa jeung sakabeh para nabi, Anjeunna nerangkeun ka maranéhna dina sakabeh Kitab Suci perkara-perkara anu nyarita ngeunaan diri-Na. Tuluy maranéhna geus deukeut ka lembur anu dituju ku maranéhna; sarta Anjeunna ngajieun saolah-olah rék nuluykeun deui. Tapi maranéhna nahan Anjeunna, pokna, “Cicing jeung kami, sabab geus ka soré, jeung poé geus pohara lingsir.” Tuluy Anjeunna asup pikeun cicing heula jeung maranéhna. Lukas 24:25–29.

Yesus ngalatih para murid ku cara ngagunakeun metodologi “historis” dina napsirkeun Kitab Suci, ku mawa garis-garis nubuat ti Musa teras maju ngalangkungan sajarah suci pikeun ngaidéntifikasi sajarah salib. Yesus ngagunakeun garis-garis sajarah nubuat baheula, anu ngalambangkeun jalan-jalan baheula jeung metodologi garis demi garis, pikeun ngalatih para murid anu keur kuciwa. Nalika Anjeunna katingalina rék neruskeun lalampahan tanpa maranéhna, maranéhna ngadesek Anjeunna supaya asup sarta cicing heula jeung maranéhna. Maranéhna aya dina mangsa ngadagoan, sarta Kristus geus rék miceun panangan-Na tina panon maranéhna. Nalika panangan-Na dicabut, mangsa ngadagoan éta bakal réngsé, jeung waktu maranéhna buru-buru nembus poék balik ka Yerusalem jeung ka sabelas murid, maranéhna ngalambangkeun gancangna panyebaran pekabaran Midnite Cry.

Tuluy kajadian, waktu Anjeunna linggih tuang babarengan jeung maranéhna, Anjeunna nyandak roti, ngaberkahan éta, tuluy meulahna sarta mikeun ka maranéhna. Geus kitu panon maranéhna kabuka, sarta maranéhna terang yén éta Anjeunna; tapi Anjeunna ngiles tina paningal maranéhna. Lukas 24:31.

Yesus nyabut leungeun-Na anu salila ieu nahan pangarti maranéhna kana tetenjoan kenabian, sarta nalika Anjeunna ngalakukeun kitu, maranéhna terang ka Anjeunna. Yesus geus mawa ka maranéhna amanat Panyambat Tengah Peuting, sarta maranéhna narimana bari keur dahar, sabab unggal amanat kudu didahar. Maranéhna geuwat buru-buru, “saperti ombak pasang anu ngalantarankeun sakuliah daratan,” pikeun ngabéjaan ka sabelas murid.

Tuluy maranehna silih carios, “Naha haté urang henteu ngagegedur di jero diri urang, waktu Anjeunna nyarios ka urang di jalan, sarta waktu Anjeunna muka Kitab Suci ka urang?” Jeung dina jam éta kénéh maranehna gugah, tuluy maralik ka Yerusalem, sarta manggihan anu sawelas keur karumpul, kitu deui anu babarengan jeung maranehna, bari nyarita, “Gusti saéstuna geus gugah, sarta parantos nembongan ka Simon.” Jeung maranehna nyaritakeun hal-hal anu kajadian di jalan, jeung kumaha Anjeunna dipikawanoh ku maranehna dina mecahkeun roti. Jeung nalika maranehna keur nyarios kitu, Yesus nyalira ngadeg di tengah-tengah maranehna, sarta nyarios ka maranehna, “Damai seja ka maraneh.” Tapi maranehna kacida sieuneunana jeung kagét, sarta nyangka yén maranehna ningali roh. Sarta Anjeunna ngadawuh ka maranehna, “Naha maraneh guligah? Jeung naha timbul pikiran-pikiran dina haté maraneh? Tingal leungeun Kami jeung suku Kami, yén ieu téh Kami

sorangan: rampa Kami, sarta tingali; sabab roh mah teu boga daging jeung tulang, sakumaha maraneh ningali Kami boga.” Jeung sanggeus Anjeunna nyarios kitu, Anjeunna nembongkeun leungeun-Na jeung suku-Na ka maranehna. Jeung nalika maranehna tacan percaya ku sabab kabungahan, sarta masih hareraneun, Anjeunna ngadawuh ka maranehna, “Naha di dieu maraneh boga kadaharan?” Tuluy maranehna mere ka Anjeunna sapotong lauk beuleum, jeung sakarék madu. Jeung Anjeunna nyandak éta, tuluy ngahakanana di hareupeun maranehna. Sarta Anjeunna ngadawuh ka maranehna, “Ieu téh kecap-kecap anu ku Kami parantos diucapkeun ka maraneh, waktu Kami masih kénéh jeung maraneh, yén sagala perkara kudu kalakonan, anu geus dituliskeun dina hukum Musa, jeung dina kitab para nabi, jeung dina mazmur, ngeunaan Kami.” Tuluy Anjeunna muka pangarti maranehna, supaya maranehna ngartos Kitab Suci. Lukas 24:32–45.

Sakumaha ka para murid di jalan ka Emaus, Yesus ngedalkeun pesen ku ngagunakeun sajarah-sajarah suci dina Alkitab pikeun ngajelaskeun sajarah pupusna jeung kabangkitan-Na, sarta Anjeunna ngalakukeun éta ku mere aranjeunna hiji conto ngeunaan dahar. Umat Allah kudu ngahakan pesen éta. Dina kaayaan maranehna nu pinuh ku kateupastian jeung kasedihan, Yesus nutup mangsa nunda nu lumangsung ti pupusna-Na nepi ka kabangkitan-Na, kanaékan-Na, jeung wangsul-Na ku muka pangartian maranehna kana pesen bebeneran kiwari anu dumasar kana sajarah-sajarah suci jaman baheula anu dihiijikeun garis demi garis.

Ku sabab éta, dua murid anu aya di jalan ka Emaus (ngalambangkeun malaikat kadua anu dihiijikeun sarta dipaparin kakawasaan ku amanat Panyeru Tengah Peuting) nangtukeun mangsa nunda anu nuturkeun salib minangka mangsa nunda anu miheulaan Panyeru Tengah Peuting. Ku kituna, kuciwa para murid téh ngalambangkeun kuciwa anu kahiji dina garis nubuat, lain kuciwa anu gedé.

Carita Emmaus tuluy diulang deui ka sabelas murid anu keur kuciwa. Isa ngagabung jeung maranehna, ngajarkeun ka maranehna ngeunaan kacumponan firman nubuat ngaliwatan métodologi “historicism,” tuluy muka pangarti maranehna bari keur tuang. Mimiti carita éta nandaan ahir carita éta. Satuluyna Isa nandeskeun hiji kasaksian katilu kana kanyataan yén kuciwa ku sabab salib téh bisa diterapkeun sacara nubuat kana kuciwa anu kahiji. Mantenna méré kasaksian katilu ngeunaan struktur sajarah éta ku ngadawuh ka maranehna supaya ngadagoan di Yerusalem nepi ka maranehna narima kakawasaan ti luhur.

Sarta saur Mantenna ka maranehna, “Kieu anu geus kaserat, sarta kieu pantesna Kristus sangsara, sarta hudang deui tina nu maraot dina poe katilu: Jeung yén tobat jeung pangampura dosa kudu diwawarkeun dina ngaran-Na ka sakumna bangsa, mimitian ti Yerusalem. Jeung maraneh téh saksi tina ieu perkara. Jeung, tempo, Kami ngutus jangji Rama Kami ka maraneh; tapi cicing heula maraneh di kota Yerusalem, nepi ka maraneh dipaparin kakawasaan ti nu Maha Luhur.” Sarta Mantenna mingpin maranehna ka luar nepi ka Betania, tuluy Anjeunna ngangkat panangan-Na sarta maparin berkah ka maranehna. Sarta kajadian, waktu Mantenna maparin berkah ka maranehna, Anjeunna papisah ti maranehna, tuluy diangkat ka sawarga. Sarta maranehna nyembah ka Anjeunna, tuluy mulang ka Yerusalem kalayan kabungahan anu kacida gedéna: Jeung maranehna terus-terusan aya di Bait Allah, muji sarta ngaberkahan Allah. Amin. Lukas 24:46–53.

Gambaran ngeunaan murid-murid dina jalan ka Emaus nandakeun hiji mangsa ngadagoan anu dimimitian ti pupusna Anjeunna nepi ka Anjeunna dihudangkeun deui sarta naék ka Rama-Na. Mangsa ngadagoan éta réngsé pikeun murid-murid Emaus nalika amanat ngeunaan kajadian-kajadian salib diteguhkeun ku métodologi ngahijikeun garis-garis sajarah suci baheula, garis kana garis. Sanggeus éta amanat téh dibawa ku para murid sajero gancangna sakumaha maranéhna sanggup mawana. Tuluy Yesus papanggih jeung sabelas murid, sakali deui dahar hiji kadaharan dirujuk, garis kana garis dipaké pikeun ngabuktikeun amanat éta, sarta saperti ka murid-murid Emaus Anjeunna tuluy muka pangarti maranéhna sarta angkat. Tapi lain saméméh Anjeunna netelakeun sajarah mangsa ngadagoan di Yerusalem nepi ka mangsa ngadagoan éta dipungkas ku datangna Roh Suci dina Pentekosta.

Nalika Yesus maréntahkeun ka murid-murid-Na supaya ngadagoan di Yerusalem, éta mangrupa ahir tina carita ngeunaan jalan ka Emaus. Mimiti carita éta ngawakilan hiji kuciwa, dituturkeun ku hiji mangsa ngadagoan, teras dituturkeun ku hiji panyingkepan bebeneran anu ngawakilan amanat Sasambat Tengah Peuting. Panyingkepan bebeneran éta kajadian nalika Kristus nyingkirkeun panangan-Na, anu geus “nahan” panon murid-murid. Éta téh awal carita, sarta bagian tengah carita diulang deui ku carita anu sarua nalika Kristus ngaleungitkeun kuciwa tina sabelas murid ku cara nembongkeun diri-Na jeung muka pangarti maranéhna kana Firman-Na. Tuluy aya hiji kasaksian panungtungan ngeunaan struktur nubuat anu sarua pisan, anu dimimitian ku kuciwa anu kahiji, lain ku kuciwa anu gedé.

Sajarah ti Emmaus nepi ka Pentecosta nyayagikeun tilu saksi ngeunaan kuciwa anu kahiji, mangsa panundaan, jeung Ceurik Tengah Peuting, nanging kuciwa anu saéstuna anu jadi tanda jalan dina awal unggal tina tilu saksi éta téh sabenerna kuciwa anu kadua, lain anu kahiji. Ngakuan yén tanda jalan anu mangrupa Kuciwa Agung dina sajarah Millerite dipaké pikeun ngagambarkeun kuciwa anu kahiji dina sajarah Millerite téh kacida pentingna pikeun ngartos carita anu urang manggihan dina opat pasal kitab Yohanes anu lumangsung antara tuang anu kajadian dina dahar peuting panungtungan jeung panangkepan dina tengah peuting di taman Getsemani. Pantès dicatet yén nalika Yesus nembongan ka sabelas murid sarta tuang babarengan jeung maranéhna, Anjeunna naros, “Naha maranéh jadi kaganggu? jeung naha pikiran-pikiran timbul dina hate maranéh?”

Sanggeus Anjeunna ngahakan dahar peuting panungtungan sakumaha kacatet dina kitab Yohanes, petikan anu baris urang talungtik dimimitian ku pangandika Kristus ka maranéhna, “Ulah nepi ka hate maranéh kaganggu.” Dina jero lima poé, maranéhna geus mopohokeun pisan parentah éta. Pasal opat welas nepi ka pasal tujuh welas tina Injil Yohanes ngawakilan kuciwa anu kahiji tanggal 18 Juli 2020, anu ngawanohkeun hiji mangsa nungguan, nu ngarah kana Wahyu Yesus Kristus anu dibuka segelna pas saméméh masa kasempetan nutup, sarta ngawakilan amanat Pekik Tengah Peuting. Amanat éta ngawanohkeun hiji kurun waktu anu geus dipralambangkeun ku gerakan bulan katujuh sarta ogé dipralambangkeun ku lumpat gancang murid-murid Emmaus ka Yerusalem dina peuting anu poek jempling. Sajarah éta anu diwakilan ku tilu aksara Ibrani anu dipaké ku Kristus pikeun ngawakilan diri-Na salaku “Kaleresan.”

Dina carita dina opat pasal Yohanes ieu urang manggihan lain baé yén padamelan Roh Suci téh diidentifikasi minangka léngkah-léngkah anu sarua tina éta firman pisan, tapi ogé yén di dinya aya

bukti anu pangkuatna pikeun ngadukung panegesan anu ayeuna keur ditepikeun, yén kacumponan pamungkas tina amanat Panjerit Tengah Peuting ayeuna keur laun-laun ditepikeun dina pasamoan kémah Exeter ti tanggal dua welas Agustus nepi ka tujuh welas. Lamun amanat éta ahirna geus dipikawanoh ku para wali anu ngadagoan, dunya bakal kalebur kana krisis hukum Minggu nalika para utusan éta mawa amanat panggeuing pamungkas tina “poé-poé panungtungan” ka hiji dunya anu keur sakarat.